

CAPÍTOL 13

Un vespre, en arribar a casa de la Régine, la Camil·la es va anar a rentar i canviar de roba, se li havia vessat una oliera i feia olor de trementina. Es va posar un vestit lleuger i en sortir de la «*toilette*» es va creuar amb madame Régine, que la va mirar de dalt a baix i li va demanar permís per entrar a la seva habitació.

—Camil·la, jo ja tinc una edat i n'he passat moltes, em pots fer confiança, t'ajudaré en tot el que pugui, tinc molt bones referències teves i entenc per què has hagut de fugir de casa precipitadament.

—La Régine era una gata vella, no havia viscut una vida planera, i es va adonar d'una hora lluny del problema de la Camil·la.

—Què vol dir madame Régine, no us entenc.

—Sí que m'entens, Camil·la, tu estàs embarassada. M'equivoco?

La Camil·la s'enrojolà de galtes i abaixà els ulls, després s'aixecà i se situà davant de la finestra mirant el carrer sense dir res. Al cap d'una estona, li contestà:

—No, madame, no s'equivoca. Perdoneu que no us ho hagués dit abans, però estava esperant el millor moment. Ja sé que no ho podia amagar gaire temps més.

—No et preocupis, però ja has pensat que has acceptat una feina amb l'August? Una feina que t'absorbirà molt de temps? Has pensat què faràs amb la pobra criatura? Tothom pot tenir una relliscada, a mi també em va passar de jove. Vaig conèixer un noi que em va atreure com un imant i m'hi vaig lliurar cegament, sense pensar en res i...

—No, madame, no és això —l'interrompé la Camil·la— jo no em vaig lliurar a ningú, a mi em van forçar, em van violar.

—Què dius ara! —exclamà la Régine, visiblement afectada— Ho sento molt, però això canvia les coses, t'exculpa del pecat —s'aixecà de la cadira on s'havia assegut en entrar, l'abraçà i la reconfortà amb paraules tendres— En part me n'alegro que sigui així, és molt més fàcil d'explicar. No et preocupis, jo mateixa li ho explicaré a l'August i el faré entrar en raó, jo sé com domar-lo aquest homenot. Sembla una fera, però té un gran cor, li explicaré d'una manera que s'estovarà com un drap calent.

—Moltes gràcies, madame Régine, m'ha tret un pes de sobre, realment no trobava mai el moment de dir-ho.

—No pateixis maca. Vinga, ara anem a sopar i no direm res a les noies. Demà al vespre les prepararem i ens ho explicaràs tot.

Aquella nit, l'esperit de la Camil·la es va sentir molt alleujat. Ajaguda al llit, amb les mans sobre el ventre, es palpava per veure si sentia algun indici de vida dins seu i deixava volar la imaginació amb somnis voluntaris de situacions inventades que la feien sentir una dona de veritat, portadora de vida. Amb aquest amorosiment, va caure en els braços de Morfeu.

Al matí, madame Régine ja va percebre una altra cara a la seva hostatjada, després d'esmorzar, quan les altres noies eren fora, li va fer un parell de petons, i li va dir que a mig matí aniria a veure a l'August, no era prudent deixar transcórrer més dies, el ventre anava creixent i aviat ja no es podria maquillar el seu estat.

Quan la noia va arribar al taller, es va trobar a la mateixa portalada del jardí amb un noi alt i corpulent, amb una gran massa muscular, que la va saludar tímidament: — Bonjour.

—Bonjour —replicà ella—, potser veniu al taller de monsieur Rodier?

—Doncs sí, vostè deu ser la pintora espanyola? —li va dir la massa musculosa.

—Caram, veig que ja sóc famosa —va dir amb sornegueria. Just quan entraven al taller va recordar que l'August li havia dit que havien de començar una pintura representant Hèrcules.

—Suposo que seràs el model per a l'Hèrcules. —li preguntà.

—Doncs no ho sé, monsieur Rodier m'ha fet venir per fer de model, però no sé res més.

En entrar, l'August sortí del despatx.

—Ah! Veig que ja us heu conegut —els va dir mentre s'acostava a ells—, què et sembla Camil·la? Quins músculs! Podrem fer un bon Hèrcules?

—No ho dubti pas monsieur August. Ara m'aniria bé que m'expliquéssis la seva idea i la composició del quadre.

—Això ja ho anirem veient. Avui el que farem són uns quants dibuixos en diferents postures i angles. Ens hi posarem en Vincent, tu i jo. Anirem dibuixant cadascú d'un costat canviant la postura cada quart d'hora aproximadament.

En Vincent ja havia preparat uns taulers de dibuix amb paper i llapis, i havia situat tres cadires tot voltant de la tarima on se situaria en Bernard, que aquest era el nom del model. Darrere hi tenia col·locat un teló de fons de color verd, per simular la vegetació que hi hauria al fons. En Bernard havia de donar la sensació de força, de grandiositat, per això estava elevat per poder tenir el punt de vista des de sota i guanyar en immensitat. Arrugant un paper d'embalar es va construir una gran bola per simular l'enorme roca que Hèrcules aixecava per complir un dels seus treballs.

La Camil·la no tenia massa pràctica fent dibuix ràpid i amb un quart d'hora no en va tenir prou, l'August li va deixar cinc minuts més i va poder, si més no, acabar-lo dignament. No es tractava pas de fer un dibuix ben acabat, sinó només de veure diferents posicions per després triar la que es considerés més adient per a la realització de l'obra definitiva.

A mig matí aparegué madame Régine, i l'August en veure-la, la cridà.

—Què et sembla quin tros d'home tenim avui aquí? —va dir rient—. Hauré de vigilar aquesta noia perquè no se m'espantlli. Ja m'he fixat com li van els ulls. Ha, ha, ha.

—Jo? —va dir la Camil·la sorpresa.

—August —advertí la Régine—, a la Camil·la no l'has de vigilar, espero que acabis aquest dibuix perquè vull parlar-te —es va girar d'esquena i va anar a veure què pintava en Rémy.

—I què dimonis vols ara? —i abaixant la veu murmurà— cony de dona...

La Régine passà l'estona passejant pel taller, endreçant eines, recollint papers, no podia suportar el desordre i sempre trobava alguna cosa per fer, li agradava la pintura, des que va conèixer l'August, havia anant refinant el seu gust i ara ja era capaç de dilucidar la qualitat d'una obra amb molt bon criteri.

En Rémy estava acabant les figures del fons de l'Afrodita i ella va quedar sorpresa de la factura i el tractament que havia fet a la protagonista, i li va dir que veia que n'havia après molt. En Rémy li va comentar, mig avergonyit, que no era obra seva, sinó de la Camil·la.

En aquest moment, l'August havia acabat el dibuix, va deixar en Vincent i la Camil·la que canviessin la posició del model i fessin un altre dibuix, i va acompanyar la Régine al seu despatx.

Van tenir temps de fer un parell de dibuixos abans que la Régine marxés i l'August tornés a la feina.

En seure al seu lloc, la Camil·la se'l va mirar, les seves mirades es van creuar i tots dos van girar els ulls ràpidament en una situació tensa, una mica incòmoda, pel que havia acabat de saber per boca de la Régine.

L'August no va fer cap comentari en dos dies, tots dos sabien que ho sabien, però ningú s'atrevia a parlar-ne. La Camil·la va percebre que l'August no s'ho havia pres malament, realment la relació que tenia amb la Régine havia d'haver ajudat molt.

Aquell mateix vespre, madame Régine va deixar transcórrer el sopar amb tranquil·litat, i després, un cop havien acabat de desaparar taula, va treure 5 copes petites i una ampolla de vi dolç. Les tres noies es van mirar estranyades.

—Ui! Què celebrem avui, madame?

—Beveu, noies, la Camil·la i jo volem donar-vos una notícia que esperem que entengueu.

Es va fer un gran silenci, la Joëlle, que mentre sopaven havia estat explicant de manera jocosa com havien estat disseccionant cadàvers, es va posar seriosa de cop.

—Quin misteri! És una mala notícia?

—A vegades la vida et juga males passades —va continuar la madame—, i tot el que us direm, no vull que surti d'aquestes quatre parets. Ho enteneu?

Les tres estudiants van assentir amb el cap i es van intercanviar les mirades, cap de les tres endevinava el curs que podria prendre la conversa.

Madame Régine no va voler donar més teatralització del necessari, i els hi va engaltar pel broc gros —La Camil·la està embarassada.

Totes tres es van girar cap a la Camil·la clavant-li la mirada a la panxa sense gosar obrir la boca.

—No és cap cosa extraordinària, totes hem nascut així, però la Camil·la és soltera i ara ens explicarà com va succeir. Espero que no la jutgeu malament. I tu, Camil·la, explica només el que vulguis. Entenc que de les coses més íntimes no n'hem de fer res.

—Moltes gràcies madame Régine per facilitar-me aquest pas desagradable. Tot va començar quan vaig voler presentar-me a un concurs de pintura i el meu oncle em va dir que no tenia cap oportunitat per ser dona —i els va explicar tots els prolegòmens de la història.

—Un dia, estava pintant les dues figures d'Adam i Eva. Li vaig dir a la meva amiga que feia d'Eva que ja podia marxar, i em vaig quedar sola amb en Llorenç, el model que feia d'Adam. Ell semblava haver-se encès per haver estat tota la tarda al costat de la Caterina, la que feia d'Eva, i no es va poder aguantar més. Em va agredir i violar. Després em va fer xantatge, em va dir que si ho explicava, ningú no em creuria, ell explicaria que era jo qui l'havia buscat, i com que em va deixar acorralada, vaig haver de callar. Llavors, en un cop de sort, el meu oncle em va dir que el senyor August buscava un ajudant, i em va anar molt bé, vaig pensar que venint aquí a tenir el meu fill podia retardar el problema.

—Però, Camil·la, no vas pensar en l'avortament? —li va dir la Joëlle.

—Sí, però després, com que tothom em deia que a causa del meu ofici no trobaria ningú que es volgués casar amb mi, ho vaig descartar. Jo sempre he volgut ser mare.

—Has estat molt valenta —afegí la Margot—. És una situació realment delicada, i ara que ho has dit, ja em semblava a mi que aquesta panxeta no era de menjar massa...

—Sí, ja sé que se m'ha començat a notar. De fet, ha estat ella qui m'ho ha descobert —va dir assenyalant a la madame.

La Fabienne no va badar boca. Aquella situació l'havia deixat completament atordida. Tot i no ser ja una adolescent, la reclusió sempre dins la caserna no li havia permès de veure el món real de la mateixa forma que el veien les altres.

Madame Régine va prendre la paraula: —Jo ja li he parlat a l'August i no posarà cap impediment. Ara us vull demanar si esteu disposades a ajudar quan tingui la criatura.

Sapigueu que no teniu cap obligació —afegí la Camil·la—, no us guardaré cap rancúnia si no podeu. Ja sé que els estudis us absorbeixen molt de temps i no vull comprometre la vostra carrera.

—Això ni tu pensis Camil·la —saltà la Margot—, ens farà molta il·lusió tenir un bebè aquí, així podrem fer pràctiques per quan ens toqui a nosaltres, oi noies? I parlo en nom de totes tres perquè les conec bé i sé que no et deixaran a l'estacada.

—Síiiii —reafirmà la Joëlle—, ens ho passarem molt bé, em fa molta il·lusió. No m'esperava una cosa així i primer m'ha espantat una mica, però ara ho he vist clar.

—I tu què hi dius, Fabienne? —increpà la Régine.

—A mi sempre m'ha agradat molt la mainada, ara serà molt petit i encara no hi podem jugar, però faré el que faci falta, és clar que sí.

—Ai!, moltes gràcies, noies, em traieu un pes de sobre. Suposo que tindreu moltes coses a dir, no tingueu por de preguntar.

—Jo et volia preguntar si vas acabar el quadre que estaves pintant d'Adam i Eva.
—va dir la Margot.

—Doncs sí, que el vaig acabar i a més en vaig fer un altre. —i els hi va explicar com va sortir la feina del crucificat.

—No ho entenc Camil·la —va continuar dient la Margot—, no entenc que després de tot el que et va fer encara li pintessis un altre quadre que li podia donar més glòria a ell.

—En aquest quadre hi ha dipositada la meva venjança, serà la seva pèrdua. —Els va dir, picant l'ullet.

—Explica't Camil·la.

—Ens pot posar una altra copeta, Madame?

I els hi va explicar tot el que tenia planejat per tal de fer caure en Llorenç del pedestal on ell s'havia enlairat perillosament.

—Ostres, Camil·la, la idea és genial! —va dir la Margot— però no exempta de perill.

—He d'assumir el risc, ja ho sé, però és l'única manera de destrossar-li la vida com ho ha fet ell amb la meva. Precisament, dissabte que ve, els meus pares l'han d'avisar que vagi a portar els quadres, o sigui que aviat es destaparà tot.

—Potser et faràs un fart de riure —va dir madame Régine—, però pensa que això pot posar en dificultats a molta gent. De tota manera has fet bé de venir a França, allà no estaries segura, no fa tant de temps que encara existia el tribunal d'inquisició.

Madame Régine va endreçar l'ampolla de vi dolç i els hi va dir d'anar a dormir, ja n'hi havia hagut prou i si no acabaven la xerrameca, s'hi podrien estar fins a l'endemà al matí.

I així, totes quatre van desfilir cap als seus llits amb un mig somriure als llavis, pensant en l'escarment de la Camil·la contra en Llorenç, una venjança molt ben planificada a la retorçada ment de la Camil·la.